Ч. 262 Середа 19 падолиста (1 грудня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Радакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

Wiener Ztg. оголосила слїдуючі власноручні письма цісарскі датовані з дня 28-го падолиста:

Любий ґрафе Бадені! Виджу ся спонуканим уділити в ласці упрошену димісию цілому Мому міністерству для країв заступлених в Радї державній. Заразом повідомляю Вас, що именую дотеперішного міністра віроісповідань і просьвіти барона Гавча Франкентурм моїм президентом міністрів для королївств і країв заступлених в Радї державній і поручаю єму утворене нового кабінету. Аж до заіменованя сего послїдного має дотеперішне міністерство вести дальше дїло.

Любий бароне Ґавч! Принимаючи димісию цілого міністерства для королївств і країв заступлених в Радї державній именую Вас Моїм президентом міністрів для сих королївств і країв і вижидаю як найскорших Ваших внесень щодо утвореня нового міністерства.

О скілько доси можна знати, лїста нових міністрів ще не зложена, а всї голошені комбінациї суть лиш здогадами. А всеж-таки годить ся їх занотувати. Кажуть отже, що міністром фінансів має стати Бем-Баверк, а дотеперішний міністер фінансів має обняти теку зелїзниць; після иншої версиї міністром зелїзниць має стати бар. Віттек. Міністерство просьвіти має обняти Лятур, торговлю ґр. Бакегем, рільництво Озер, а міністром для Галичини має стати ґр. Пініньский. З другої знов сторони кажуть, що мін. Ґуттенберґ задержить і дальше теку зелїзниць, що просьвіту обійме Гартель і т. д. То лиш, здаєсь, єсть певною річию, що міністер краєвої оборони ґр. Вельзерсгаймб позістане і дальше на своїм становищи. Впрочім говорять, що який би і не був склад нового міністерства, оно буде лиш урядниче, позаяк годї знайти такого чоловіка, котрий би серед теперішних відносин схотїв і зумів завести лад на основі парляментаризму і полагодженя національних спорів. — Загально говорять, що склад нового кабінету буде вже завтра, в середу, оголошений і що Рада державна буде ще сего тиждня, в пятницю або в суботу скликана на дальші засїданя, позаяк нове правительство буде старати ся, щоби угоду з Угорщиною як найскорше перевести.

Цікава безперечно річ що зробить дотеперішна президия палати послів. Говорено, що президент Абрагамович задумує не лиш внести свою резиґнацию з президентури, але й зложити мандат. Доси однакож того не зробив, хоч як кажуть, коло польске того бажає. Кажуть, що віцепрезидент Крамарж мав навіть заявити, що не зложить сего свого уряду, щоби не здавало ся, що уступає перед напором улиці. З другої сторони кажуть, що президент міністрів бар. Гавч зажадає від проводирів партий парляментарних, щоби они постарали ся о то, аби провізория угодова була як найскорше залагоджена; звістне внесене ґр. Фалькенгайна буде скасоване, а президия палати послів уступить, а а др. Катрайн буде знову вибраний президентом, одним віцепрезидентом стане котрийсь з польских послів, а другим котрийсь з вірно-конституцийної більшої посілости.

В ческих кругах мало настати велике пригноблене, позаяк перечувають, що розпорядженя язикові будуть що найменше значно змінені. На сей случай задумують Чехи перейти до як найострійшої опозициї. Може отже легко стати ся, що повторять ся знову ті самі сцени з послїдних часів, лиш що стороною зачіпаючою будуть вже Чехи. Ситуация готова стати ся безвихідною.

Клюб Молодоческий оголосив слїдуючий комунїкат. Обстаючи при послїдній ухвалї парляментарної комісиї більшости, заявляють сполучені члени клюбу ческого і клюбу більшої ческої посїлости, що на основі спільної проґрами стоять непохитно при засадах адресового проекту більшости. Сьвідомі значіня, яке припаде дотеперішній більшости, висказують підписані репрезентанти кріпке переконане, що кріпку будову тої більшости увидять тревало удержаною.

Чехам отже, як видко розходить ся о то, щоби удержати кріпку дотеперішну більшість. Чи то удасть ся, покаже недалека будучність. Однакож треба зазначити, що звістне внесене ґр. Фалькенгайна поробило в тій більшости значні розколини, котрі хоч може і удасть ся якось зверха заліпити, в середині позістануть незлучені. Буде богато зависїти від того, яке становище займе др. Люеґер і его партия. В Колї польскім зарисовують ся також роздори. Пос. Мадейский під вражінем послїдних подій заявив, що виступає з комісиї парляментарної. На вчерашних зборах Кола польского, на ко-

27)

ШПІГУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

Тупіт коня налякав молодого мужчину в его задумі; вистріл привів патрулю і заалярмував цілий корпус. Майор не давав ніяких пояснень, лиш вернув чим скорше на свою кватиру, де застав цілу шкадрону в зброї і готову до бою, чекаючу нетерпеливо, коли він покаже ся.

Офіцир, котрого обовязком було командувати при таких нагодах, казав здоймити вивіску готелю Флянаґан і приладити стовп на шибеницю для похатника.

Коли довідав ся від майора, що то він сам стрілив з мушкити, котру мабуть покинув котрийсь з розбійників (Денвуді вже був довідав ся о тім, що Лявтон казав тих злодюгів вибити буками, але не хотїв того сказати, що стрітив ся з похатником), уважали офіцири за відповідне стратити свого арештанта, заким пустять ся в дальший похід.

Денвуді сам ще не знаючи, чи то все, чого він дожив, не сон лиш, пішов з своїми офіцирами і вахмайстром Голїстером до вязниці похатника.

— Ну, — сказав майор до вартового — гадаю, що Ви добре допильнували свого арештанта.

— Спить і хропить — відповів вояк — та робить такий шум, що я ледво міг чути, коли трубили.

— Отворіть двері і виведіть его!

Отворено двері, але здивований старий вояк знайшов в комірчинї як найбільший нелад — там, де мав бути похатник, лежав лиш его сурдут, а часть Беттіної одежи була порозкидана по комірчинї.

Маркетанка сама спала твердим сном і ще зовсїм убрана на своїй постели; але стук і крик збігаючих ся тепер драґонів розбудив еї.

— Чи хочете снїдати? — відозвала ся маркетанка, протираючи собі очи. — Та бо дїйстно так дивите ся на мене, як би ви таки мене саму хотїли в'їсти. Але терпцю, дїти — лиш терпцю!

— Терпцю! — відозвав ся вахмайстер, забуваючи на всю свою релїґійну фільозофію — будемо з Вас дерти паси і шкварити Вас, стара відьмо; то Ви дали втечи тому проклятому похатникови!

— Відьма? — крикнула маркетанка і схопилась на рівні ноги та взяла ся попід боки. — А ти мерзеннику, як ти сьмієш відзивати ся так до честної жінки? Та я би мала помогти похатникови втїкати? Я би з таким дрантем й нїколи не хотїла мати яке небудь дїло.

— А ось він і мою біблїю лишив — відозвав ся вахмайстер, підоймаючи з землї книжку — замість читати еї, він роздумував над тим, як би втечи.

— А хто-ж хотїв тут спокійно сидїти і дати ся як пес повісити? — спитала Бетті, котра стала вже з розумного боку дивити ся на справу. — Не кождий родив ся до того, так, як Ви, вахмайстре.

— Тихо — відозвав ся Денвуді — справу треба точно розслїдити; иншого виходу нема, як лиш отсї двері, а ними не міг він втечи, хиба що варта спала.

Коли вартового стали докладнїйше розпитувати, розповів він, що не видїв більше нїкого лиш саму Бетті, коли ішла попри него.

— Брешете! брешете! — крикнула Бетті. — Чи хочете всю біду звалити на честну жінку? А хтож посьміє сказати, що я в ночи по таборі ходжу? Я спала цїлу ніч оттут на постели, так любо і спокійно як дитина!

— Ось дивіть ся майоре — сказав тепер вахмайстер — в моїй біблїї єсть щось написане.

Один з офіцирів взяв книжку до рук і став читати в голос:

Отсї рядки потверджають, що коли менї удасть ся втечи, то се стане ся лиш при помочи божій, котрого ласцї поручаю ся. — Я змушений взяти деяку одїж панї Флянаґан, але она знайде за то відшкодоване в своїй кишени.

— Що! — крикнула Бетті на все горло, то той злодїй ще й обікрав мене бідну жінку? Повісьте его — повісьте его, майоре, коли ще єсть яка справедливість в краю!

— Насамперед подивіть ся до своєї кишенї! — відозвав ся тут один з молодших офіцирів.

Коли Бетті послухала его ради і знайшла одну ґінею, сказала:

трих ухвалено стояти непохитно при засадах дотеперішної політики і при дотеперішних зв'юзах вибрано нову комісію парляментарну, до котрої увійшли: Абрагамович Давид, Войт. Дідушицкий, Волод. Козловский, Лев Пініньский і Рутовский. Мадейского поминено зовсім, а Рутовского вибрано лиш незначною більшостию. В польскій праси дають ся чути голоси, що Мадейский і Руговский в спілці ведуть політику на власну руку.

О ґр. Баденім доносять, що він для поратованя здоровля і успокоєня нервів виїде на полудне. Говорять, що лиш та обставина, що в круги двірскі вмовлено, що наколи-б ґр. Бадені позістав і дальше, то готова в місті вибухнути коли не дійстна революция то бодай велика кровава бійка — стала ся причиною, що димисия була принята. Ся обставина була також причиною, що в неділю вечером видано другий додаток до урядової Wiener Ztg., в котрім доношено о принятю димисиї. Сей додаток роздавано масами на улицях, а крім того бурмістр міста др. Люеґер їздив по місті і голосив всюди, що ґр. Бадені дістав димисию.

Дальше треба зазначити, що пос. Вольф і его компанія заповідають вже тепер дальшу опозицию. Вигляди на найблизшу будучність суть длятого не найліпші. Коли би дійстно показало ся, що більшість парляментарна мимо послідних подій держить ся кріпко разом, а з нею стоїть і дотеперішна президия, то дійстно не знати, чим би то все скінчило ся. З другої же сторони грозив би й не менший хаос, наколи б дотеперішна більшість розбила ся. Яким би способом могло нове правительство знайти собі більшість в дотеперішнім парляменті — дійстно годі поняти.

В справі послідних розрухів треба зазначити, що посла Вольфа не лиш пущено на волю але й застановлено слідство против него. Випущено також на волю звиш 70 осіб арештованих підчас розрухів в суботу і неділю.

Новинки.

Львів дня 30-го падолиста 1897.

— Іменованя. П. Міністер торговлі іменував старшим інжинером для технічної служби при дирекциї почт в Галичині інжинера Мих. Тустановского у Львові.

— Нові почти. З днем 1 грудня с. р. буде отворений на зелізничім двірци в Ходорові новий ц. к. уряд почтовий зі звичайним обсягом діланя. Для відріжненя від уряду почтового в Ходорові місті буде новий уряд називати ся: „Ходорів 2." Новий уряд почтовий обмежить ся до доручуваня пересилок лише на зелізничий дворець. Уряд почтовий в місцевости Ходорів одержить назву: „Ходорів 1". — Часово знесений уряд почтовий в Голгочи, підгаецкого повіта, віійде знов в житє з днем 1 грудня с. р. з незміненим обсягом діланя.

— З аепархії львівскої. Крилошанин капітули о. Богдан Пюрко зрезиґнував з презенти на парохію Пійло в деканаті калуском.

— З перемискої епархії. Термін до рукополаганя в ерей назначений на день 7 н. ст. грудня с. р. Кандидати мають дотичні подання заосмотрені в потрібні сьвідоцтва вносити до 4 грудня. — До капітулої інституциї візвані оо.: Петро Хиляк на Миляк дек. мушиньского, Ал. Чайковский на Передільницю дек. добромильского, Іґн. Мохнацкий на Войкову дек. мушиньского, Ів. Дуркот на Рихвальд дек. біцкого і Волод. Хомицкий на Дальову дек. ясліского.

— Виділ краєвий оповіщує: В ціли наданя одної дожизненної підмоги в сумі сто (100) зр. в. а. річно з фондациї бл. п. Максимиліяна і Франца Ксаверия Семяновских для убогих вдів по учителях народних шкіл в Галичинї, польскої або рускої народности, оголошує ся сим конкурс. Тая підмога є призначена для убогих вдів по учителях народних шкіл в Галичині польскої або рускої народности, без взгляду на те, чи они побирають емеритуру, чи ні. Однакож перше місце мають вдови, не побираючі ніякої емеритури, а межи тими такі, котрі суть обременені дітми. Подання треба вносити безпосередно до Виділу краєвого, котрому прислугує право надавати ті підмоги, найдальше до дня 31 грудня с. р. включно, і треба до них долучити: 1) метрику хрещеня кандидатки; 2) метрику вінчаня; 3) метрику смерти мужа кандидатки на доказ, що смерть тая наступила по дни 18 листопада 1869; 4) докази, що муж кандидатки був учителем народних шкіл в Галичині і що був народности польскої або рускої; 5) сьвідоцтво (дотичного) властивого уряду парохіяльного, що кандидатка не віддала ся знов за муж, і що остає ся в вдовичім стані; 6) сьвідоцтво моральности кандидатки і бездоганного єї спільного пожитя з помершим мужем; 7) сьвідоцтво убожества; 8) докази, яку емеритуру кандидатка побирає, а взглядно посьвідчене, що не побирає ніякої емеритури; 9) сьвідоцтво властивого уряду парохіяльного, що кандидатка єсть бездітною, або кілько має дітий і в якім віцї. Подання, внесені по речинци, або не заосмотрені в вимагані документи, не будуть увзгляднені.

— Конкурси. Виділ повітовий в Городку розписує конкурс на посаду окружних лікарів: одного з осідком в Любіни з платнею 800 зр., другого в Дубровици з платнею 1000 зр. Речинець до 15 грудня с. р. — Виділ повітовий в Бережанах розписує конкурс на посаду лікаря окружного з осідком в Нараєві. Платня 760 зр. Речинець до 20 грудня.

— Пригода на зелізници. На стациї Хриплин коло Станиславова зіпсувала ся дня 17 с. м. льокомотива. Поїзд ждав звиж пів години, заким приїхала друга льокомотива з Станиславова.

— У вязници в Штайн помер Павло Баргман, засуджений на пять літ тяжкої вязниці за шпіґуньство разом з капітаном Ванічком, що помер також перед кількома днями.

— Ще раз пригадуємо, що конституючі збори „Підгірскої Спілки", товариства для веденя торговлі безрогами, визначені на день 8 грудня рано, і просимо так тих, котрі вже приступили, як і тих, котрі ще до того дня приступлять, щоби на тих зборах конче явились, а то з уваги, що рішати ся буде важна справа т. є. вибір ради управляючої і головного комітету контрольно-

---

— Бігми, що то золото не похатник, а коли би єго мали повісити, то я знаю богато таких, котрих би замість него треба повішати.

Коли Денвуді обернув ся, побачив капітана Лявтона, що заложивши руки стояв тихо і задуманий оперши ся об двері. Він був зовсім не той, що звичайно, не було в нім видко звичайної єго завзятости і палкости, а то мусіло впасти в очи єго насгоятелеви. Очи їх стрітили ся, відтак стали ходити з собою і розмавляти, а опісля Денвуді зайшов до себе.

Вахмайстер Голістер лишив ся ще коло Бетті, котра від тої ґінеї, що дістала від похатника була в знаменитім гуморі. Она вже від давна дивила ся прихильним оком на старого вояка і готова була зробити вахмайстра наслідником свого покійного мужа.

Драґон був також не від того, щоби сповнити єї пляни, а Бетті, котра бояла ся, що своєю сердитостию обидила свого почитателя, постановила єго перепросити. Впрочім маркетанка, хоч і яка собі проста і необразована, була преці женщиною і знала, що хвилї помиреня суть хвилями необмеженої власти.

Наллала вахмайстрови чарку свого улюбленого напитку і подала єму на знак згоди і мира.

— Кілька прикрих слів межи приятелями, вахмайстре — відозвала ся она перша — не значать нічого; я сварила ся з моїм покійним мужем найбільше тогди, коли найбільше єго любила.

— Ваш Михась був бо добрим вояком і честним чоловіком — сказав Голістер випиваючи.

— То правда, лиш любив богато їсти, вахмайстре, а нас двоє таких були небезпечні для власних запасів. Але з Вас, Голістер, чоловік тверезий і невибагливий та могли би такій бідній жінці, як я, бути доброю підпорою.

— Пані Флянаґан, я вже давно хотів поговорити з Вами о тій справі, та якось не сьмів, але тепер, коли маєте час, мене послухати, то розкажу Вам, що у мене на серци.

— Послухати Вас? — відозвала ся на то Бетті — чому би ні, а хоч би офіцири й цілий день не їли! Але от напийте ся ще цяпинку, будете мати більше відваги.

— Для такої доброї справи у мене досить відваги — відповів старий вояк — відсуваючи від себе наставлену чарку. — Але скажіть-ко Бетті, як Ви гадаєте, чи то був дійстно похатник, той, що тут сеї ночи ночував?

— А хто-ж би, як не він, мій любчику?

— А той, пек би єму!

— Як то? Чорт?

— А вже-ж, таки сам Бельзебуб, що перекинув ся лиш в похатника, а ті люди, що ми їх мали за розбишаків, то були самі помешні чорти!

— Ну так, любий вахмайстре, може Ви правду кажете.

— Я гадаю, пані Флянаґан, що лихий, видко, знав, що ми слідимо за похатником і лиш длятого перекинув ся в похатника, щоби всунути ся до вашої хати.

— Та чого-ж би чорт від мене хотів? — сказала на то Бетті. — В нашім корпусї єсть досить чортів і не потреба, щоби аж приходили тоті з пекла, лиш длятого, щоби страшити самотну невісту.

— Щасте Ваше, що він прийшов; бо то видите, він перекинув ся в Вас і вийшов дверми, а то єсть знаком того, що Вас чекає, коли Ви не поправите ся. Я то зараз пізнав, коли він став дрожати як я єму дав в руку сьвяту книгу; або гадаєте, люба Бетті, що добрий християнин міг би пописати такі дурниці в біблії, де записує ся хиба, коли хто уродив ся або помер і тим подібні річи?

Маркетанку такі натяки дуже обурили, але она держала язик за зубами і відповіла лиш з бистроумностию свого роду:

— А чи гадаєте, що чорт був би мені заплатив за мою одїж?

— Тото золото певно не варте нічого! — сказав на то вахмайстер, збитий трохи з пантелику. — Він же і мене кусив своїм блискучим металем, але Бог дав мені силу оперти ся єму.

— Гм, тота монета виглядає на добру і я єї кажу зараз розміняти, щоби переконати ся, чи то добрі гроші. Капітан зробить менї ту ласку. Той не боїть ся ніякого чорта в сьвіті!

— Ой Бетті! Не говоріть так легковажно о злім дусї. Він готов з'явити ся кождої хвилї і покарати Вас за Вашу бесїду!

— Коли у него хоч трошки людского розуму, то єму буде байдуже про то, що там плете така баба як я, добрий дух би того не зробив!

— Але-ж бо ніякий чоловік не перейшов би попри всї варти, щоби єго не пізнали!

На тім урвала ся розмова, бо маркеґанку завізвали рішучо до єї обовязку, то єсть до кухнї і они обоє були змушені розлучити ся.

Підчас сніданя наспіло кількох кінних післанців, з котрих один приніс вість о силї і становищи ворожої армії, що стояла над Гудзоном, а другий прибув з приказом, щоби капітана Вартона відставити до першого становища над горішним Гудзоном, розуміє ся під ескортою драґонів.

Сї послідні інструкциї, чи ліпше сказавши, приказ, бо їх годі було оминути, довершили невдоволеня Денвуді'го; він не міг вже забути розпуки і смутку Франсеси, та може з яких пятьдесять разів того дня брала єго охота сїсти на коня і пігнати до Льокустс, коби лиш єго обовязок не здержував єго від того.

Вислано малий відділ драґонів під проводом одного офіцира до Вартонового дому, щоби Генрі Вартона повести на єго місце призначіня, а офіцир, котрому то поручено, дістав лист від Денвуді'го, в котрім сей завіряв єго як найпевнїйше, що буде старати ся о єго безпечність і зробить, що лиш буде можна, щоби корисно вплинути на єго судьбу.

Лявтон лишив ся з одною частиною війска для стереженя раненых, а скоро вояки по-

го. Всякі письма і гроші до дня 8 грудня просить ся посилати на адресу: М. Кушнїр, начальник „Народної Торговлї“ в Станиславові. — *Від комітету „Підгірскої Спілки“.*

— **Сумна пригода** лучила ся у Львові на головнім двірци вчера перед вечером. Именно в наслїдок отвореня засува при кітлї бухнула з него пара на робітників занятих при роботї і тяжко попарила чотирох з них. Попарених відвезено до шпиталя, де один з них вже умер, а инші борють ся зі смертию.

— **Смерть самоубийника.** Др. Максим Гумильович, котрий — як ми оногди доносили — стрілив до себе у Відни з револьвера з причини нещастної любови, помер оногди по кільканайцять дневних муках у віденьскім шпитали.

— **Страшна пригода** лучила ся в селї Старемісто під Лежайском. Катерина Слаба стояла на лавцї під хатою і мастила стїну. Страгивши рівновагу упала так нещасливо на кіл вбитий в землю, що пробила собі цїле черево. Кіл задержав ся на кости клубовій. На крик надбіг муж і здоймив жінку з кола. Прикликано зараз лїкаря, котрий взяв ся енерґічно до ратунку, бо нещастній вийшли внутренности на верх. Операция була небезпечна, але жінка перебула єї і лежить тепер тяжко недужа.

— **З Борщівщини** пишуть: В Волківцях коло Борщева усунув ся дня 24 с. м. каменолом і засипав робітників, котрі добували там камінь під зелїзницю. Один з них погиб, а то дезертир з російского войска Іван Орлов, доньский козак, а трех прочих засипаних по шию відкопано і они лише поранені, лекше або тяжше. Спекулянти, доставцї всього при будові зелїзницї, в страшний спосіб визискують їх силу і продукт. За камінь з доставою дають лиш 12 до 15 зр., а беруть 48 зр.

— **Самоубийства.** В суботу по полудни похоронено на личаківскім кладовищи у Львові поручника 99 полку піхоти Кароля Кляйна, придїленого перед тиждне́м до ґенерального штабу у Львові. Приїхавши до Львова наймив собі Кляйн мешкане і спровадившись там зараз відобрав собі житє вистрілом з револьвера. Не лишив нїяких листів, з котрих можна би було дізнати ся о причинї самоубийства. — З Кракова доносять: Оногди пробовав отруїти ся морфіною замешкалий при ул. Шлях Йосиф Микитюк, родом з Коломиї, канцелїст судовий, чоловік ледве 23-лїтний. Скора поміч вспіла єго уратувати. Як сконстатовано, терпить Микитюк на самоубийний налїг і вже не раз хотів позбавитись житя. — У Відни застрілила ся з револьвера 26-лїтна дочка одного адвоката, з причини, що одна шевчиха посудила єї о крадіж.

— **Велике нещастє** лучило ся в недїлю на озері, положенім о яких шість кільометрів від Ровва. Якийсь Генш з жінкою і двайцятилїтним сином вертали вечером о годинї 11 з візити, а хотячи скоротити собі дорогу, усїли до човна. На серединї озера човен перевернув ся і всї трое попадали до води. По великих намаганях син дістав ся на перевернену лодь, а по хвили успів витягнути на верх і вітця; мати вже туй-туй була-б утопила ся, але і єї витягнув син за одїж. В такім страшнім положеню перебули они цїлу годину, аж врештї розпучливі кликаня о поміч почув колодїй Вечірок, котрий усїв зараз на другий човен і поплинув в сторону, звідки доходив голос. Наслїдком великої темряви в'їхав одпак з такою силою на лодь з нещасливими, що злетїла з неї обезсилена женщина опять у воду і утопила ся. Вітця і сина уратовано, але оба тяжко занедужали.

Штука, наука і лїтература.

— **„Учителя“ ч. 22** містить: Продовжене статї П. Банаха „Гадки учителя більшеклясової школи“; — продовжене працї Ант. Глодзиньского „Огород шкільний“; — справоздане з загальних зборів „Філїї Рускої Школи в Серетї“; — розвідку Б. Вечержа (з ческого) „Як повинна виглядати школа, щоби відповідала новочасним течіям“ і оповіщене конкурсу.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Галицко-угорский рух спільний. З днем 1 січня 1898 увійде в житє нова тарифа часть II, зшитка 2, для висше згаданого руху.

Телеґрами.

Відень 30 падолиста. Fremdenblatt, котрий як і другі ґазети сподїває ся ще сего дня зложеня нового кабінету, подає слїдуючу неавтентичну лїсту мінїстрів: Бар. Ґавч — президент мінїстрів і управитель мінїстерства справ внутрішних; Вельзерсгаймб — краєва оборона; Бем-Баверк — мінїстер фінансів; Віттек — мінїстер зелїзниць; Лятур — просьвіта; Кербер мінїстер торговлї; шеф секциї Кляйн — справедливість. З кількох сторін констатують, що президент мінїстрів бар. Ґавч не старав ся ще доси увійти в зносини з партиями палати послів, лишаючи то на час по утвореню кабінету. Fremdenblatt довідує ся, що члени польского клюбу заявляють для особи дра Ґавча повну симпатию; для становища їх клюбу супротив правительства буде мірородойною лиш традицийна полїтика польского клюбу.

Відень, 30 падолиста. Fremdenblatt розбираючи зміну мінїстерства, констатує,що причиною подання димісиї кабінетом ґр. Бадеиї'го, і принятя єї Короною, були взгляди на уможливлене конституцийного залагодженя законодайних задач, стоячих в звязи з потребами держави, але нїяк вплив улицї, для котрого Корона єсть недоступною. Вже з того можна вносити на характер і задачі кабінету бар. Ґавча, котрий для всїх партий палати послів єсть рівно близький і далекий, а згадана директива і задача обовязку покаже ся в єго складї. Нїяка з полїтичних партий не буде могла піднести оправданих заміток против нового мінїстерства працї, яке тепер творить ся, а котре не опирає ся на нїяких партиях.

Відень 30 падолиста. Ходить чутка, що президия палати послів заявила, що не думає уступити; противно, єсть зовсїм солїдарна і робить свої дальші рішеня зависимими від більшости палати.

Атини 30 падолиста. Після „Асті“ єсть річ імовірна, що за посередництвом держав европейских прийде остаточно до заключеня мира.

кріпили ся, рушили в похід і головний відділ пустив ся до Гудзона.

Денвуді повторив капітанови Лятонови свої бажаня і повторив притім кожде слово, що почув від похатнина; пояснив єго загадочну осторогу як лиш міг, а відтак думав і придумував так довго, аж не стало єму нїякого оправданя, задля якого міг би свій від'їзд відложити.

Нараз пригадав собі, що в справі полковника Вельмере не постановлено нїчого, отже замість поїхати за своїм корпусом, дав серцю волю і пустив ся дорогою до Льокустс.

Кінь єго гнав вітрами і ледви минула одна мінута, як з якогось горба побачив перед собою долину і увидів Генриха Вартона і єго ескорту, що їхала в сторону як до Гудзона.

На той вид зажурений молодий мужчина став ще більше спішити ся, а коли доїзджав до дому, станув нараз перед особою, котра єму з гадки не сходила.

Франсес вийшла була здалека за братом, а коли той зі своєю ескортою щез поза горбами, она вернула ся і пустилась домів.

Неприсутність Денвуді'го, котрої не могла собі пояснити, біль, який єї взяв з причини розлуки з своїм братом серед таких обставин, так єї перемогли, що она сїла собі на якийсь камінь і стала так плакати, що аж мало серце її не пукло.

Денвуді скочив з коня, закинув єму поводи на шию і в одній хвили станув коло плачучої дївчини.

— О Франсесо! Моя дорога Франсесо! Чого ж тота розпука? Не гнївіть ся братом, єму не грозить нїяка небезпечність. Скоро скінчить ся теперішна моя задача, поспішу до Вашінґтона, впаду єму до ніг і буду просити, щоби пустив єго на волю. Батько свого краю не відкаже своєї ласки одному із своїх любимцїв.

— Дякую Вам за сочувство для мого брата, майоре Денвуді, — сказала дрожача дївчина, обтираючи собі очи і встаючи з повагою — але мушу признати ся, що не годить ся Вам відзивати ся так до мене, як отсе Ви відозвали ся.

— Не годить ся? Хиба-ж Ви не мої за згодою Вашого батька, Вашої тети, Вашого брата, ба й за Вашою власною згодою, солоденька Франсесо?

— Майоре Денвуді, не хочу ставати помежи Вас а инші претенсиї, які хтось може мати до Вашого серця — сказала Франсес, стараючись говорити певним і рішучим голосом.

— Нїхто! Кленусь Вам Богом, нїяка инша не має претенсий до мене і моє серце любить лиш Вас, лиш Ви одні велителькою мого серця і моєї душі!

— Майоре Денвуді, Ви умієте так зручно дурити і удавати, що не дивота, коли використуєте мою легковірність в спосіб, в який не яло ся — відповіла Франсес силуючись до усьміху.

— Хиба-ж я який падлюка, панно Вартон, що Ви такими словами до мене відзиваєте ся? — Коли-ж то я Вас здурив, Франсесо? Хто-ж робив собі забавку з невинности Вашого серця?

— А чому-ж майор Денвуді в послїдним часї обминав хату свого будучого тестя? Хиба-ж він забув на то, що там єсть один приятель на ложи недуги а другий у великім нещастю? Хиба-ж він забув на то, що там живе єго призначена єму жінка? А може він боїть ся, щоби не застав там більше як одну, котра робить собі претенсию до того титулу? Ой Пейтоне, Пейтоне! Як же дуже я на Вас завела ся! З легковірностию мого віку уважала я Вас за хороброго, благородного, великодушного!

— Франсесо, як виджу, то Ви самі себе дурите! — відозвав ся Денвуді з розпаленим лицем. — Ви несправедливі для мене. Кленусь Вам на все, що менї найдорожше, що Ви несправедливі!

— Не кленїть ся! — перебила єму Франсеса, в котрої лиш пробивала ся жіноча гордість — минули часи, коли я вірила в присягу!

(Дальше буде.)

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.